

Foaie săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA.

Abonamentul: pe un an 120 Lei.

Red. și Administrația: Sibiu, Str. Turnului 33.

Un număr 3 Lei.

Omul cel căzut...

„văzându-l, i s'a făcut milă de el. Si apropiindu-se a legat ranele lui, l'a ridicat pe dobitocul

lui și ducându-l la o casă de oaspeți, a purtat grija de el. Samarinean cel milostiv

„Părtași firii dumnezești“.

Apostolul Petru ne vorbește „de niște făgăduințe așa de minunate și de scumpe!“ De alminteri căuțătorilor de mărgărintare din Cuvântul Domnului știu că aceste „făgăduințe“, care se înțâlnesc la fiecare pagină, sunt unele mai scumpe de cât altele! Cu adevărat, ca în parabolă Mântuitorul, când ai aflat o „comoară“ vinzi tot ce ai de bucurie ei, și cumperi „țarina aceia“.

Cum să nu „vinzi“ tot și să aștepți făgăduința lui Isus: pe „Mângăetorul“? Ucenicii cari ascultașeră pe Eleon făgăduința înbrăcării lor cu „mare putere“, au pus-o la inimă și au căpătat-o în darul limbilor de foc cari au transformat lumea.

Si iată că „fricoșii“ de pe drumul crucii — bieți oameni — ajung în cinizeci de zile mai târziu, să fie „îndrăzneți“! Să fie eroi. Un simplu cuvânt de vestire a „tainei Evangheliei“ capătă o binecuvântare fără asemănare în istoria lumii. Trei mii de „pești“ buni intră în vologul Evangheliei. Sub limbile de foc ale Duhului Sfânt naște Biserica pe care Tatăl slavei i-a dat-o „mireasă“ Fiului Său!

bușit. Aveau acum aripi de vultur.

Sub văpăile de foc se lămuirea sufletului „pioneerilor“ bisericii. Si se dovedea, zi de zi, părțașia lor la firea cea dumnezească. „Credința“ lor vie au mărturisit-o cu „fapta“, lor de vitezie și de jertfă. Viața lor faptică venea din „cunoștința“ adâncă a lui Hristos. Care li dăduse deplin „înfrânarea“ de la ale lumii. Făcând școală „răbdării“ mucenicești și practicând „taina evlaviei“ care era făgăduința vieții întru prigone! Umind la acestea „dragoste de frați“ în credință și încu-

nunând alergarea cu premiu „dragoste de oameni“. (2 Petru 1, 4-7).

Pe aceste trepte și-au desăvârșit ei „părțașia la firea dumnezească“. Pe ușă „credinții“ au primit darul limbilor de foc și pe ușă „dragoste de oameni“ le-au revărsat în vîstieria bisericii.

Stând și noi sub ploaia rugăciunii celei mari de la Ioan 17, să ne facem părțașii cu slăvitii apostoli la bucuria cea nevestejită a Rusaliilor. Bucuria Mângăetorului. Bucuria „comorii din țarina ascunsă“.

I. Gr. Oprisan.

Cugetări creștine.

Ah! când trec prin tata crâșmel
Imi pare că văd oricând
Un șarpe grozav de mare,
Un șarpe foarte flămând.

Si din ușă parcă-mi spune
Şarpele cu glasul său:
»Nu poftăști altă, la crâșmă
Să mă prind de gâtul tău?«

Dar eu îl răspund în talnă:
Hei, mai tacă-fl gura dracel!
Te-am ascultat altădată,
Azi pe plac, nu ti-o mai face!

►Pentru cui pierzi o potcoavă?
Zice un proverb bătrân;
Pentru fulcă, sau țigără,
Vrei să-ți fie-un drac stăpân?

I. Tudusciuc.

Invitate la sfintire de steag.

Iubiti fraji ostași, de aproape și de departe, sunteți rugați a veni la sfintirea

steagului Oastei din com. Cuptoare-Secul, jud. Caraș, ce se face pe ziua de 23 Iunie.

Slăvit să fie Domnul!

Fr. Ion Bulaiuluc.

Rapoarte de la fronturile Oastei.

Pentru Ofițeril Oastei.

Îubite părinte Iosife! Mare mi-a fost bucuria când după răzvrâtirea dela Sibiu, oştirile lui Isus Biruitorul a răspuns prezent la datoria. Dar eram trist pe de altă parte deoarece luptam fără ofițeri. Dar... Slăvit să fie Domnul că prea iubiti noștrii frați dr. Samson, Corodeanu, Oprisan și Colonel Coman Ionescu, au fost cu ochii întări la stea — la Isus — și ai venit să se închine Lui pentru noi cei mici aducându-ne daruri (sf. învățături) și încurajându-ne la lupta cea bună.

Bună era foia »Isus Biruitorul« era un fagur cu miere mai pușină și era neapărată nevoie ca acum de Maiu să ne vie complectarea mierii în faguri.

Deci «ainte cu Isus
Impăratul cel de sus
Că prin luptă vom învinge
Planul lui Satan vom stinge.

Isus ne este Împărat
Săi al nostru Comandant
El ne e Mângăietor
Să în veci Biruitor.

Fl. Călin, ostaș al lui »Isus Biruitorul«, Vânatori—Teleorman.

O frumoasă adunare

am avut noi ostașii din com. Corovia, în ziua de 30 Apr. Au venit frații și din 6 comune. Mult ne-intărit avântul fr. P. Șerban care a ostenit între noi cu un grup de frați din orașul Cernăuți.

Petrea Coșec, ostaș.

In ora cea mai de pe urmă

venim și nevedinicii de noi, cei mai mici și mai lipsiți de bunurile duhovnicești și rugăm ertare de atâtă întârziere cu răspunsul »prezent la datoria«, avem incredere că ne vezi era de infâzare și râmâneam nevedinici ascultători al sfintiei voastre glas.

Ostașul din com. Orăd Averescu, jud. Neamț.

Tinând într-o mâna sabla și în alta trâmbița.

Strig și eu soldatul lui Hristos tocmai de aici din valea Dunării să se audă până în munții Carpaților să vină ajutorul slavei că mă acoperă inamicul păcatelor acestui popor creștin — Căci lupi și eu intăruiau cu o mână de ostaș cari au rămas, împotriva sudamelor, care sunt mai multe ca oricând. și ne sbatem pentru Domnul căci creștinii de aici nu și mai cunosc datoria lor.

Teodor Constantinescu, ostaș,
Vădăstrația—Romania.

A doua oară ni-au confișcat cărțile.

Preacucernice pă. Trifa! Vă aducem la cunoștință că un serg-instructor dela postul jand. Zăican, Bălți a luat din buzunarul fratelui Pintilii Ardeleanu tot din Zăican 3 cărți de la Ostaș fără nici un motiv, iar fr. cănd le cere, lamenținu că bătăie.

Al doilea, dănușii fr. Dumitru Șoban din Răcărie Bălți, a primit un colet cu cărți dela »Oastea Domnului« pe cănd le-a ridicat dela poșta șeful de post jandarmi din Răcăni, Bălți, i-le-a confișcat fără nici un motiv, iar cănd le cere tot așa l-a amenințat.

Vă rugăm a lua măsuri.

(In acest caz vom reveni să se facă dreptate).

S. Turcan, Pârjoia, Bălți.

Sfîntirea steagului dela Storojineț.

Preacucernice Pă. Trifa, cu ajutorul Domnului nostru Isus Hristos, Oastea din Storojineț merge înainte cu Isus Biruitorul. — În ziua de 21 Maiu, ne-am sfîntit steagul. A fost o adunare de mare frumuseță. Au venit frați din toate pările. Slăvit să fie Domnul!

Cu această ocazie s'au mai înscris în Oaste următori: Veronica Botezat din Răduți oraș. Dochia Istr. Perică, Elena V. Haraga, Ctin Bentoiu a Mihai, Dominica Mostociuc, Domnica Gaiuia, Maria Chiseleciuc toți din Storojineț. Bernice Alexandru, Eugenia Salahori, Ignat Tostesciuc toți din com. Davideanu, jud. Storojineț.

Un glas din Secuime.

A umblat cu foala până la 20 km. depărtare.

Vă mulțumim, cucernice părinte că ne trimiteți hrană sufletească. Căci până nu au zisem glasul să, voastră »zăcem în întuneric și umbra morții«. Am cete și am arătat cuvântul lui Dumnezeu, (căci lumina nu trebuie pusă sub obroacă) la foii vecinii și prietenii mei. Am umblat cu foale și în Tulcea, comună vecină la 20 km. depărtare. și acolo 2 prieteni au promis că o vor abona și vor intra în Oaste.

In apropiere nu sunt ostași, ci numai la Toplița 60 km. depărtare. Ii rugăm să ostenească între noi, căci dorim să ne înrolăm și noi în Oastea lui Isus Biruitorul.

Toader Mărza I. Petru, com. Bicazu—Ardelean, jud. Ciuc.

„Să vestească lumii Evanghelia pocăinții!“

De aceea l-a ridicat și l-a ales Domnul pe părintele Iosif, tocmai acum când păcatul e mai mare și întunericul mai greu, iar venirea Domnului este aproape. — Căci și eu am fost o ostașă rătăcită pentru care Domnul o adusă la El prin glasul gornistului Său, dela peire, lângă Isus Biruitorul!

Ion Munteanu, zis Răřinăreanu,
Arpașul de sus—Făgăraș.

Vor amuți tunurile vrăjmașului.

Oastea dela Orhei ajutată fiind de preadulcete Isus ține și ea piept împotriva vrăjmașului. Scumpul nostru Părinte F. Ghermanovici este în fruntea companiei pe care o îmbrăbatează la luptă în vreme de îspită cu cuvântul său.

Tunurile vrăjmașului încep a amuți pe întregul front printrucă în fruntea răsboinicilor este Isus cel nebîruit.

Iar dacă se mai aude horănd că o lovitură în depărtare, vor amuți și acelea, fiindcă tirajul lor este scurt — iar grăpilele se sparg tot în capul lor.

Slăvit să fie Domnul Isus Biruitorul!
I. Miron, ostaș, Orhei.

Scrisoare stropită cu lacrimi.

Celor ce vor să ne lase orfani, căutând să ne omoare tăticul nostru drag, sau să ni-l ducă în exil.

Cu lacrami în ochii vă rog pe, căci și până la Vălădică, să vă faceți milă de noi și să-l lăsați în pace pe tăticul nostru care ne-a »născut în Hristos Isus« prin Evanghelia I. Cor. 4, 15. Căci să știi, dragi mei, toți cei ce aruncă cu pietre și cu săgeți veninioase de ură și învidie, că tare ne dor și pe noi, mai tare ca de părinții noștri trupei, pentru că ei ne-a născut spre păcat, dar acesta ne-a născut ca să cunoaștem păcatul.

Dragi mei, nu ni-l luăți, nu ni-l supriți, nu ni-l omorăți, fie-vă milă, nu ne lăsați pe drumuri, fără părinte, să nu aibă cine îngrijii de noi și să murim de »foamea duhovnicească. Numai câtva timp ni-l-ați dus în exil și noi tăiem văzând cu ochii, noroc că unuim om de »inimă« i-sa făcut milă de noi și ne-a mai dat ceva hrana, până ce mâna cea tare a Dumnezeului nostru ne-a adus »tăticul« din exil. Ce aveți cu el dacă Domnul darurilor l-a înzestrat cu darul de a găti »mâncări bune« pentru suflete?

O, Doamne! Si cum să nu fie bune când »tăticul« se apropiozează din greu cu »ailimente« din cele trei »magazine« ale Mântuitorului Hristos: sf. Scriptură, sf. Tradiție și învățăturile sf. biserici. De ce iubii mei strigăți pe tot locul că »tăticul« nostru și noi am esit din biserică, cercetați și vedeti. Noi strigăm sus

să tare, biserică ne-a născut sufletește, tot ea, dorim, să ne și înfragoape.

Cu toate însă că eram născuți sufletește, prin boțez, de »mama noastră biserică, eram morți în păcate, până ce »tăticul« nostru drag pr. Trifa ne-a renăscut și ne-adus iarăși la sănătuțea »mă mie« noastre dragi — Biserica. Din ale cărei două »tăice«, sf. Scriptură și sf. Tradiție, ne-a spălat, dar acesta ne-a născut ca să cunoaștem păcatul.

Dragi mei, fie-vă milă, dacă nu de el, de noi acești nețrebni. Nu ne lăsați sărmani, nu mai tăiați adânc cu »săbiu ascuțit« în trupul lui sălbătonit de atâtă muncă depusă în oglorul evangheliei, ca să rodească mai mult să aibă cu ce ne hrâni.

»Tăticul« nostru drag a cheltuit și s-a cheltuit de tot pentru sufletele noastre (II Cor. 12, 15), deaceea dragii mei, cu lacrami vă rog lăsați-i să trăiască, nu ni-l supriți, nu ni-l mai duceti nicăi în exil căci lipsiți de el și dacă lipsiți de »hrană« vom ajunge la »stăpân« și nu dorim acest lucru, căci am măncat din »păine« slugărieh, și și tare era amără. Înă odată vă rog cu lacrami, nu ni-l luăți, nu ni-l mai duceti în exil, să trăiască cătă vreia Domnul, ca să trăim și mai suflătește, în biserică cea sfântă a Dumnezeului nostru.

Gh. M. Enică, ostaș al lui Isus, Biruitorul, Vlad-Tepes—Ialomița.

Tot pentru pă. Ciuchendea.

Adevărul nu iartă pe nimenei.

Părintele Ciuchendea dela noi din Poiana-Sibiului, mi-a fost și mi-e bun prieten.

Căci »bătălia« care s'a îscăzut acum, la foale, între noi, nu se dă între mine și și sa, ci între sf. sa și adevăr. Așa că atacurile sf. sale pe mine nu mă ating de loc. Lovesc însă în adevăr. și adevărul se răsbură crunt. Nu iartă pe nimenei. Așa e el.

Dar pă. Ciuchendea căutând mereu la fața omului nu vrea să se împacheze cu adevărul. E drept că acum sf. Sa a schimbat tactica: nu mai sare sf. Sa asupra adevărului ci pune pe alții.

Scrie din nou la »Oastea Domnului«. (Nr. 24) împotriva adevărului dar pune pe alții să îscăleză. Anume spune să îscăleză pe cantorul bisericăi, pe soția lui, pe fetele și pe ginerii lui. Si ca să fie mai mulți îscăliți îscălește și pe sora Ana Tănase, care nu știe nici scrie și nu știe nici că a îscălit o acolo.

Si cantorul, cu familia lui, de,

omul, a îscălit orce, de teamă să nu-și piardă colaci.

La neadevărurile pe care le-a scris părintele Ciuchendea și a pus pe alii să-l îscăleză, eu răspund următoarele:

1). Cererea ce am trimis I. P. F. Patriarh a fost citită și explicată pe larg în adunare și pe urmă a fost îscălită. Așa că toți au știut ce îscălește.

INVITARE.

In ziua de Dumineacă 30 Iunie cor., va avea loc în parohia Caragele, județul Buzău, cu ocazia soborului preoțesc, o mare adunare ce se va juca în ziua de 29 și 30 lunie.

In ziua de 29 Iunie se va desfășura o frumoasă serbare religioasă. Frații de pretindeni sunt invitați. De partea Mariei se va îngrăji fieracă.

Venii frații veniți la luptă.

Popa Petru, ostaș, Certej jud. Hunedoara.

O desmințire.

In Nr. 22, al L. S. s'a publicat o scrisoare neadevărată, și anume cea cu întrarea fr. Demeian Radu în Oastea Domnului.

Sunt vreo 2 ani de când acest om ne-a cercetat adunările împreună cu soția.

Si nu ne venea să credem că dânsul să fi putut spune (căce cea scrisă în acea scrisoare), de frații, între care s'a măngâiat de afate oră.

Dar iată că cele făcute la întunerică se vădesc la lumină. Frațele Demeian nic-

nă știut nimică de cele scrise acolo. A afiat și dânsul din foale și când a citit s'a măngâiat foarte tare de cele scrise în acela scrisoare sub care figura numele dânsului.

Deci vom spune că cele ce-a scris acolo sunt niște femei despre care spune sf. Ap. (Pavel la I Tim. 5, 13) și neavând curajul să se pună cu numele au pus pe fr. Demeian, autorul scrisorilor, și l-au scris și la Oastea fără să știe ceva. Sună și astădea roadele sămânței dela Nr. 45.

Frații din Săsciori.

Slăvit să fie Domnul!

Paroh, pr. Sach. M. E. Caban.

Cincizecimea la adunarea Oastei Domnului din Sibiu

Fără nici o chemare — dragostea ne-a adus de Rusalii o mulțime de frați. — Ce s'a petrecut în „Turnul“ nostru, Foc, bucurii, ploaie de lacrimi. — Amânunte înduioșătoare.

Cu toate că noi n'am chemat pe nime la Sibiu — dragostea ne-a adus și nouă o mulțime de frați și surori. Am venit anume să ne vadă și să vadă cu ochii lor ce se petrece aici. Pe lângă asta, aproape toți cei aduși de »strana cealaltă«, au trecut și prin »Turnul« nostru. Ba unii din ei au și vorbit în adunarea noastră.

In cele 2 zile, »Turnul« nostru a fost plin de lacrimi și bucurii duhovnicești. Am stat 2 zile sub o binecuvântată revârsare de Duh sfânt, pe care nu o vom putea uita niciodată. Dăm în cele ce urmează — pe scurt, cât ne îngăduie locul din foaie — bucuriile din Turnul nostru.

Prima rândunică — a sosit autorul marșului nostru „Isus, Regele cel mare“.

E Sâmbătă. În alte Cincizemimi ale Oastei, încă de Vineri începeau a sosi »rândunele«, ostași de prin țară. De data astă, însă nimic. Abia Sâmbătă pela amiază, se iubește prima »rândunică«. Precum era de așteptat, ea zboară la »turnul« nostru. Aflăm cu bucurie că această rândunică e fr. Ilie Covaci, autorul poeziei »Isus, Regele cel mare«, care a devenit marșul Oastei. Părintele Iosif se bucură mult. Îmbrățișează spunând că l'a căutat mereu de ani de zile. Fratele Ilie a venit anume să vadă și să protesteze contra celor ce se întâmplă la Sibiu. A stat aici numai până Dumineacă la amiază. Ne-a lăsat în scris protestul. În numărul viitor li vom da chipul la foaie.

Sosește apoi iubul nostru luptător, Părianu dela Tohanul nou.

Încep a sosi și frați din depărtare: fr. Preda Lavrîntie din Buzău, cel care a deschis o casă pentru frați și cercetează mereu fronturile. Si alții mulți.

Sâmbătă seara.

Avea sala plină de frați și surori. Urmează o adunare plină de bucurii. Vorbește frumos și miscător fratele Lavrîntie apoi fr. Bucur, Belașcu, etc....

Părintele Iosif arată însemnatatea zilei de mălaine și pregătirea noastră pentru praznicul oastei.

In toate părțile bucurii și iar bucuriile. Sora Paraschiva din Tilișca ne iștorisește un vis mișcător (pe care îl vom da în numărul viitor).

Intre acestea sosesc mereu frați și surori. Iată, a sosit și bunul nostru luptător I. Opris care se află acum la Simeria veche. Un frate ne sosește tocmai din jud. Tecuci. Altul din jud. Baia, alii din jud. Argeș (vom da o listă a lor).

Dumineacă.

Dis de dimineată »Turnul« nostru este cercat mereu și de cei aduși la Sibiu de »strana cealaltă«. Librăria și sala noastră cea mare, aranjată cu scaune lungi și cu minunate icoane religioase — încăntă pe toți. Domnul s'a îngrăjat să ne dea o casă mare care poate cuprinde sute, de oameni, în cele trei încăperi ale ei.

Dumineacă dimineață, la sfânta liturghie iau parte toți frați și surorile, urmând ca după amiază, să avem adunarea noastră obișnuită.

După eșirea din biserică, cățiva

frați și surori (Bucur, Belașcu, Opris, fr. Iorga, sora Tili, sora Maria și alții) intră în curtea Academiei teologice pentru a se întâlni cu cățiva frați cunoscuți. Aici însă au fost înbrânciți și dată afară de păr. Secas și domnii teologi. Folosind contra lor și vorbe urăte.

Adunarea noastră.

Încă dela orele două, încep a sosi mereu frați și surori. Pe lângă cei veniți pentru noi, sunt și o mulțime din cei aduși oficioși. Toți își așteaptă pe părintele Iosif, care sosește pela ora 3.

Vorbesc veteranii din Sibiu.

Se deschide adunarea cu »Imperiale cereșc«. Vorbește cel dintâi fratele Belașcu cu glasul lui cel duios și plăcut. Vorbirea lui totdeauna cucerește, pentru că ese din o inimă și o viață predată cu totul Domnului.

Vorbește apoi fr. Bucur, veteranul Oastei dela Sibiu, cel dintâi, care împreună cu păr. Iosif și încă doi frați au pus începutul oastei din orașul Sibiu. Fratele Bucur are un dar deosebit de a grăbi. E totdeauna ascultat, cu mare placere.

Vorbirea părintelui Iosif.

Toți așteaptă să-l audă pe părintele Iosif. Mulți nu l-au văzut și nu l-au auzit niciodată.

Părintele a vorbit cu adevărat în duh; vibra mișcător, însuflețitor. A fost o vorbire cea rămas în suflete și de sigur ea va duce și la fronturi multă bucurie și înălțare sufletească. Dăm la pag. 5 această vorbire.

O „scânteie“ aprinde foc mare.

Urmează apoi la rând, fratele Gh. Scânteie, de aci din Sibiu. A vorbit despre oasele și morții din văile lui Ezechil și din țara noastră cu atâtă putere făcută a cutremurat toată adunarea.

Fratrele Scânteie, este un luptător fanatic. Un adevărat nebun pentru Hristos. În vorbirea lui a pus fanatismul acesta care împreunat cu o voce tremurătoare, a aprins toate sufletele. O »scânteie« a făcut pe mare. Vorbirea lui ia supt pe toți în »car«. Toată adunarea era în »carul cel de foc«.

Vorbesc frații din depărtări.

Vorbesc apoi frații noștri sosiți din depărtări.

Fr. I. Opris, care se află acum la Simeria-Veche, ne-a vorbit așa cum vorbește totdeauna: cald, avântat, mișcător. Fr. Opris are un dar deosebit de a cucerii pe ascultători.

Fr. Fluerăș Traian ne aduce salutul Oastei din com. Toc, jud. Arad, unde părintele de acolo, face adevărate minuni cu Oastea Domnului, de ani de zile.

Fr. Anghel Gh. din Cuvini-Arad, așadar ne spune cuvinte de dragoste. Într-o vorbire, s'au cântat cântări și s'au declamat poezii.

După aproape 5 ore, adunarea s'a sfârșit cu o rugăciune a fr. Aron Opris, Sibiu, și cu cuvântul păr. Iosif, că »porumbelul cu adevărat a fălfăit peste adunarea noastră«.

A doua zi a Cincizemimii: Ziua veteranilor, și ziua lacrimilor.

O telegramă I. P. S. Sale Patriarhului.

Fratele dela Baia propune și o telegramă către I. P. S. Sa Patriarhul Dr. Miron Cristea.

Vorbește fratele Marini.

Urmează la rând fratele I. Marini, bunul nostru luptător, care încă din iarnă a alegat aici la Sibiu spre a fi în ajutor părintelui Iosif.

E un scolar statornic în școala suferinții și în școala Duhului sfânt. Grăește dulce, plăcut, mișcător, râind dela început înimile și stoaice lacrimi.

Vorbește fratele Vonica.

Vorbește un alt meșter zidar dintr-o »califică« lui Neemia.

E fratele Niculiciu dela Poiana. Ne spune că și el se află în școala suferinței. Dar tocmai asta e minunea. Domnul lucrează prin vasele acestea slave. Si prin ele face de rușine pe cele tari. Așa zicând, ne suflă vântul — zice fratele Niculiciu — pe cel cari lucră la »Isus Biruitorul« (dar norocul nostru e că vântul acesta e vântul cel cresc).

La Thalia — zice fratele Vonica — n'a picurat nici măcar o lacrimă. A fost o bucurie că se calcă în picioare un om. Iar aici, a fost o baie de lacrimi.

Grăește veteranul Augustin Toma.

A venit la Sibiu cu un sac plin de dovezi.

Fr. Augustin Toma din Vercerd, jud. Tr.-Mare e cel dintâi care s'a scris în Oastea Domnului. Si e autorul minunată cântări »O ce dulce-i Domnul sfânt«. Iși spune viața și totă adunarea plâng. A fost întâlătoșit de beție. Pe urmă și-a pierdut și soția și a rămas cu cinci copii. Prin Oastea Domnului s'a întrebat și a scăpat. A grăbit bătrânește și în poezie. Toți plâng.

A venit să vadă ce se petrecă aici la Sibiu. Si a adus un sac întreg de dovezi. A păstrat, număr de număr totă »Lumină Satelor« de pe vremuri și acum a adus-o în spate. Într-un sac mare ca o mărturie pentru cel ce s'a jertfit scriind aceste foli, pentru deșteptarea poporului românesc. Cred că e de prisos să mai fălcuim acest amânat. Sacul fr. Augustin Toma, va rămânea în istoria Oastei. Va

rămânea o măngăiere pentru cel hulit și ca o judecată pentru hulitorii lui.

Un legământ stropit cu lacrimi — il face fica unui veteran.

Se anunță sora Aurelia, fica veteranului nostru Ioan Buzău, din com. Jacul român, jud. Tr.-Mare. A venit să facă legământul Oastei. Urmează clipe ce nu le vom uita niciodată.

Sora Aurelia pășește în față adunării, încunjurată de alte 6 tinere ostage. Părintele Iosif pășește în

fata ei, spunând poporului că fica aceasta, încunjurată de surorile ei, face azi un fel de legământ, un fel de logodire cu Mirele cel ceresa, căruia îi făgăduește viața ei în treagă. Surorile plâng. Urmează în trebările soleme, cadențate ale părintelui Iosif: »A Domnului iubită fică! I-i dai tu seama ceia ce vrei

să faci?... Iți dai tu seama că această clipă este un hotar nou pentru viață ta?... Iți dai tu seama că începând cu clipa aceasta trebuie să intri în vrăjirea cu lumea? (Iacob 4, 4). Iți dai tu seama că începând de acum trebuie să-ți iezi crucea și să-ți porți crucea, căci Oastea Domnului este și ea o cruce, etc.

Toată adunarea plâng...

Sora își mărturisește voința de a intra în Oaste! Să spune, plângând: »Sunt 12 ani de când tatăl meu m'a tot chemat să intru în Oaste... Dar eu nu m'am îndurat să las lumea... acum am venit aici și m'am hotărât...

Toată adunarea plâng...

Părintele Iosif își anină cruciul pe piept și își spune ce înseamnă acest semn. Apoi îngemînd cu toții, sora Tili se roagă cu lacrimi pentru noua ei surioară. Se cântă apoi cântarea cu legământul Oastei: »Doamne, Doamne, ceresa Tată...

Acest legământ a fost o ploaie de lacrimi. A fost o ploaie de să-

Grăește veteranul Iulius Igna.

O declarație zguduitoare — părintele Iosif plâng.

Iulius Igna și frații noștri dragi, pe care îl cunoaște o lume întreagă. A colindat de atâtea ori Ardealul de vest și Banatul. E și invalid de răsboi și veteran în răsboiul nostru cel sfânt.

Ne spune cu graiul respicat: »Eu sunt un nebun pentru Hristos. Colind satele și târgurile cu cărti. Toti mă cunosc. Unii râd de mine, alții se bucură... Am venit la Sibiu să văd răstignirea...«

Citește apoi cu glas tare și înalt, mișcătoarea declaratie de mai jos.

Iubililor frați și surori.

La anul nou 1935 său împlinit 12 ani de când din voință Domnul de sus s'a început mișcarea cu Oastea Domnului la noi în țară. Văzând Satan ca nu e glumă, căci cu toate cursele lui ce le-a întins el prețuitindeni, Oastea Domnului a crescut ajungând până la vreo 100 de mii de suflete, spre anul nou a făcut el un consiliu de războlul zicând: Să lovim Oastea dela Centru, din orașul din care a pornit hotărârea contra păcatelor, și vedetă fraților ce a produs Satan! O învățări și o priponire colosală, asupra zmerindului nostru părinte Iosif. Însă s-a stile toți: că pe noi de prea scumpul și dulcele Isus Mântuitorul și Biruitorul, și de prea sfânta Sa mireasă Maica noastră Biserică, precum și de scumpul nostru părinte Iosif Trifa care nea deseteptat și scos din moartea păcatelor, nu ne pot despărți nici portile Iadului. Căci părintele nostru Iosif este pentru noi Români un al doilea Andrei Saguna, deseteptător moral și național.

In privința religiunii creștine părintele nostru Iosif Trifa este un al doilea Ioan Gură de aur, carele să-l luptă ca să smulgă din rădăcină, retele obiceiuri și păcate păgănești, dintră creștinii de acum. Si pentru aceasta Satan se luptă cu înverzirea ca să strice dragostea.

Cetățen în scumpa noastră gazetă »Isus Biruitorul« Nr. 24 jurnală intamplare când a întrebat iubitul nostru părinte Iosif Trifa că »ce să facă cu darul ce îi am dela Dumnezeu? I-să răspuns, că să tacă să nu mai scrie! Mi-am adus aminte că și părintele nostru Ioan Gură de aur era persecutat de împăratul Eudocia tot pentru că nu tăcea; și spunea adevărul arătat la tot, și când din a ei (și a Satanei) ură, era ecclat cu forța în-

geți duhovnicesci, cari a rănit, pentru Domnul, toate inițiale.

Fratele Belașcu vorbește mișcător despre aceste lacrimi.

Alți vorbitori.

Mai vorbesc apoi următorii frați:

Fr. Roștan din Sibiu, a vorbit foarte dulce și duios, așa cum vorbește todeaua, acest suflet predat cu totul Domnului.

Fr. Severin din Avrig, aşăderea a vorbit foarte placut cu multe temeuri Biblice.

Fr. I. Rohan—Sighișoara. Preaubitul nostru luptător, ne-a mișcat pe toți cu cuvintele lui blânde, duioase și plăcute.

Fr. I. Rachieru, Sâmburești-Olt, harnicul nostru colportor.

Fr. Moise Fulea din Ludoș-Sibiu. Ne-a spus cum era mai înainte: un beț și cântător prin crâșme și toată lumea îl iubea. Iar azi, dacă vrea să cânte pentru Domnul, toată lumea îl urește și îl batucorește.

Grăește veteranul Iulius Igna.

O declarație zguduitoare — părintele Iosif plâng.

Asia, îl știau înainte tinerii și jecătoare în haine de jale și plângând strigau: „Mai bine să se întunecă Soarele decât să tacă gura Părintelui nostru Ioan Gură de aur.“ Zicem și noi: Pe părintele nostru Iosif Trifa de l'ar declară toți preoții din fară că e sectorul dar noi și atunci îl vom iubi din adâncul sufletului, și ne vom ruga pentru El, și pentru toți cei ce îl prigonesc.

Oare nu e părintele nostru Iosif tot acela pe care la congresul Oastei Domnului din Sibiu în 1932 toți îl lăudau și îl strigau: „Osana“ iar astăzi după 3 ani de crâncene suferințe prin spitale, sanatorii, operații etc., ca răspălat unii din cărturari îi strigă: „Răstigniți-“ și ne asumătă prin »Lumina Satelor« și pe noi, însă să o stie toți: că noi nu vom urma nici odată poporul evreiesc, ca în binefăcătorul nostru tot însângerat și rănit, să mai lovim și noi cu petril, ci mai bine vom lăua căte un picur de unt de lemn din pilda Samarineanului înrat, și vomunge ranele lui.

Slăvit să fie Domnul.

Cel mai mic între frați

Iulius Igna.

Câmpuri-Hunedoara.

Fratele Iulius a citit cu atâta foc și convingere aceste rânduri că toți au plâns. Pângă și părintele Iosif, cu capul aplecat în mână. Sună acestea lacrimi care strigă la cer...

Cei aduși la Sibiu vorbesc din „Turn“.

Au fost și frați aduși oficioș la Sibiu cari au grăit în adunarea noastră. Au fost aduși pentru Thalia și ei au grăit din „Turn... Astfel a fost fratele Traian Barbu din com. Romos—Hunedoara care ne-a ținut o vorbire foarte frumoasă.

Si încă doi frați ne-au grăit, însă ne-au rugat să nu-i dăm cu numele la foaie ca să nu mai alăbărcăzăcasă...

Incheiem, după cinci ore.

După bucurii neuitate de cinci ore, părintele Iosif încheie adunarea cu un cuvânt despre Duhul sfânt vestitorul Golgoției, invitându-i pe frați să șestească pe tot locul pe Isus cel răstignit.

Fațierii Oastei au „aprins“ Brăila.

Întâmplări ca prin Faptele Apostolilor — „Nazireii“ Oastei Paraschiv Sârghe și Costică Eftimie o lună pe front —

Preacucernice părinte Iosife!

Minunate sunt lucrurile Domnului. După adunarea dela 5 Mai din Corod—Tecuci am plecat cu fr. Paraschiv Sârghe să vestim Evanghelia. Am luat cu noi și cărți de ale Oastei. Suntem de o lună pe drum.

»Râvna Casei Tale m'a mâncat pe mine«, — strig și eu ca David. Am lăsat acasă soia și 5 copii. Multe am întâmpinat. »Cum îi ai lăsat copii? Ești nebun? Să facem și noi toți ca tine! —

Oastea asta e prea de tot! — Smi zic ei.

Noi vom cânta Domnului că vom trăi.

Ne oprim în Brăila. Dar unde să aprinzi făcia? vedetă, o stingătoare din partea din cei ce sunt sarea pământului. Nu le place numele de ostași. O soră grecoaică s'a pus la luptă cu un preot care era contra Oastei ca să nu mai cânte ostașii și ostașele în biserică. Dar ele i-au spus: »Noi vom cânta Domnului că vom trăi.

Frații ne-au primit bine. Am stat la ei, mi-am dat de-am mâncat, mi-am cercat, au plâns cu mine și au trimis la copiii mei și la soție bani să nu ducă lipsă.

Un neobosit luptător.

Părintele Bânuț dela sf. Filofteia face adunare cu ostașii din Brăila. E un neobosit luptător. Am fost împreună cu frații la Închișoare și la spital. Fratele Năstase Mustacă, grec, e un aprins luptător. Sora Maria Medeanu, o ardeleană, e primitoare de osapeji și milostivă.

De două ori la poliție.

Am fost luat din grădina publică și duși la poliție. Spunee că nu evoie să cântăm ca nebunii în grădina publică. Dar ne dă drumul. Noi iar cântăm și iar ne la poliție și ne liberereză.

2000 de ascultători.

Am dat peste cei ce joacă jocul »călușeri« și ne-am repezit în jocul lor. Călușerii au rămas încremeniți.

Era multă lume pe strada Regală (strada principală din Brăila). Lumea petreceau cu muzică. Si am strigat: Hristos a înviat! Am ținut o cuvântare despre ce este Oastea Domnului. Am cântat apoi »Pilda

, „Cu trupul am fost acolo, dar cu sufletul aici“.

De încheiere dăm o întâmplare care grăește mai mult de căt orice. După sfârșitul adunării, părintele Iosif eșind afară, în stradă întâlniește un grup de frați ce veneau de sus dela strana ceialaltă. Cantorul I. Oligorescu din Hunedoara, întimpină pe păr. Iosif cu cuvintele: »Părinte Iosife! Cu trupul noii am fost acolo dar cu sufletul am fost aici!«

Si părintele Iosif a plecat spre casă dând slavă lui Dumnezeu că se înplinește și cuvintele Scripturii: »Cea ce Dumnezeu a înpreunat, numai El singur poate despărți. Slăvit să fie Domnul!

cu cele 10 fecioare. Era la ora 8 seara. Electricile erau aprinse în oraș. Muzicile au încetat. Era o tăcere peste tot. În jurul nostru era ca la 2000 de suflete. De trei ori am zis: Hristos a înviat! Si au răspuns cu toții tare: Adevarat că a înviat.

A treia oară la poliție.

După ce îsprăvim predica poporul se ia după noi. Deodată, din mulțime, vine un om voinic și se repede la noi, înfuriat, cu ochii tulbură și schimbă la față. Era comisarul de poliție. Ne ia la înghiont pe stradă pe toți ostașii. Noi mergeam spre poliție cântând: Hristos a înviat. Si lumea zicea: de ce-i batet și unde îi duceți? Si-mi mers la poliție tot poporul: copii, bărbați, femei, bătrâni și tineri. Si toți ziceau: »sârmaniți, doar n'au făcut nimic. O vorbit despre credință. Si li băteau și pe ei cu cravaza că de ce nu pleacă acasă. Ei ziceau că nu se duc până nu ne dă drumul.

Loviți, trântiți pe jos și scuipăți...

Pe stradă ne împingeau de cădeam pe jos. Ne trăgeau de mână și ne trântea jos pe piatră și ne-au scuipat. În poliție am rămas toți trântiți pe jos. Comisarul era zăpăcit de furie. Noi ne-am pus în genunchi și ne-am rugat și el s'a liniștit. Pe urmă ne zice:

»De ce nu spuneți mă că sunteți cu Dumnezeu? Păi de ce cântați pe stradă, mă, că eu trebuie să am grije de oraș? De ce faceți tulburare în oraș? Păi n'am știut, măi, că voi vă rugați ca la biserică. Voi sunteți cu Biserica, măi. Eu am crezut că sunteți sectanți. Hai, plecați.

Si ne-am cerut iertare. Si-a cerut și el iertare. Ne-am repezit la el și l-am sărutat pe frunte cu toții. Si el a început să tremure. I-am zis: Dumnezeu să te ierte că n'ai știut. Si a fost aceasta în ziua de sf. Constantin și Elena: Închiși și bătuți, duși la poliție de 3 ori. La ora 1 după miezul nopții ne-a dat drumul dela poliție și cările ni-le-au ținut confiscate până la două zile.

Frații Eftimie și Paraschiv Sârghe.

(In numărul viitor urmează mai departe acest zguduitor Raport, plin de întâmplări ca cele de prin Faptele Apostolilor).

INVITARE.

In ziua de 30 Iunie (a doua Dumînaică după Rusalii) va avea loc o adunare. Frații sună rugăți să vine cu mic cu mare

să ne bucurăm și să slăvим împreună pe Domnul.

Davidescu Teodor, ostaș, cantor C. F. R., Ilia Nr. 329.

„Litera omoară; iar Duhul face viu“ (II Corinteni 3, 6).

Vorbirea părintelui Iosif ținută la Rusalii, în adunarea Oastei Domnului din Sibiu.

Iubiti frați și surori!

Să vorbit mult și se vorbesc mult despre Oastea Domnului! Se vorbesc poate, prea mult. Toată istoria ei este însă scurtă și simplă. Toată istoria ei se află în paginile Scripturii. Eu am citit mult în Scripturi și am observat un lucru. În lucrurile măntuirii sufletești, nu se mai petrece nimic nou. Nimic nou și nimic mai mult decât e scris acolo. Că doar, adevărul din Biblie se repetă mereu în alte și alte forme.

Așa e și cu Oastea Domnului. Ea nu e ceva nou. Ea este una din frământările măntuirii pe care le vedem în Scripturi. Și în special, Oastea este una din frământările vieții primilor creștini. Ca și viața primilor creștini, Oastea este opera Cincizecimii, este lucrarea Cincizecimii. Ea a eșit din lucrarea și revârsarea Duhului sfânt. De aceea i-am ales, ca praznic special, praznicul Duhului sfânt.

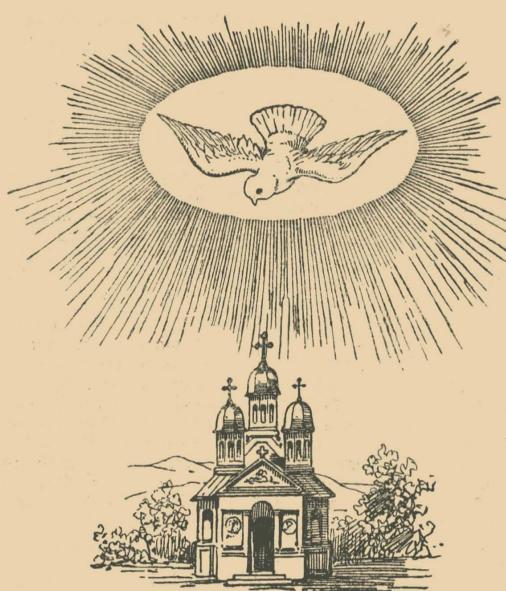
În istoria măntuirii neamului omenește, Cincizecimea este desigur, un hotar nou, un hotar de lume nouă, de viață nouă. Golgota a școlit zapisul Impăcării noastre cu Dumnezeu, iar Cincizecimea i-a pus pecetea Duhului sfânt. Cincizecimea a întărit acest zapis cu pecetea Duhului sfânt.

Cincizecimea a dat pe primii creștini. Cincizecimea îl dat pe creștinul cei adevărați. Cincizecimea îl dat și pe apostolul cel adevărat. Și aceștia împreună — apostolul și credinciosii — au format Biserica cea adevărată, Biserica cea vie, Biserica Duhului sfânt.

Cincizecimea a lăsat în lume dragostea și frățietatea primilor creștini. Nu este ceva mai minunat decât să cîștigi din Faptele Apostolilor, viața primilor creștini, rămasi după ziua Cincizecimii. Rămăi uimii de traful lor. Cînd, parțial simțești Duhul ce lucra în ei și printre ei. »Multimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet... un mare dar era peste toți... se cutremura locul unde se rugau. (Faptele Apostolilor 4, 31–35). »Stăruiau în învățătură Apostolilor; în legătură frățească și în rugăciuni (Faptele Apostolilor 2, 41–47).

Și Cincizecimea a mai făcut ceva. Măntuitorul aflat în lume „literă legii“. »Litera legii« ajunsese la culmea puterii ei — ca să zic așa — atunci când l-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Cincizecimea a omorât această »literă« și a sloboduit în lume »duhul«.

Se ridică însă și aici marea întrebare: de ce nă rămas, până la sfârșit, această operă a Duhului sfânt? De ce nă rămas Cincizecimea până la sfârșit în viață și traiul creștinătății? Căci doar nu se poate tăgădui adevărul că s'a dus de mult, de mult, traiul și viața primilor creștini. Creștinătatea de azi, pușă față în față cu creștinătatea din Faptele Apostolilor, cu viața primilor creștini — e ceva de necunoscut. Cineva spunea că, creștinul de nume de azi, pus alături de creștinul cel viu din Faptele Apostolilor — e întocmai ca și omul cel viu pus alături de omul

— schimonositură, care se înțără prin sămănături pentru a speria cu el ciorile.

În trebarea de ce a slăbit viața primilor creștini, nu e grea de deslegat. Creștinismul a ajuns acolo, unde e azi, pentru că creștini n-au rămas în »duh«, ci rând pe rând s-au întors iarăși la »literă«. În viața creștinătății, în istoria măntuirii s'a dat și se dă, o mare »bătălie între »duh« și »literă«. Între creștinismul cel gol și între creștinismul cel plin de Duh sfânt.

Creștinii cei dintâi, căstigaseră cu totul această bătălie; biruisează cu totul »literă«. Dar în curgearea vremii, început cu începutul »literă« și începutul a omorât »duhul«. Începutul cu începutul creștinii s-au întors iarăși la »literă«. S-au întors iarăși începutul săracăcioase cum le numește apostolul Pavel. Deja, pe timpul apostolului Pavel, vedem o luptă îndărjită între duh și literă. Litera iar prinsese putere. Și pe urmă... litera a biruit. Creștinismul s'a golit de duh și s'a umplut iar de literă.

Foarte bine — va zice cineva — săd Biserica a rămas. Da! E adevărat, Biserica cea Internătăță în ziua Cincizecimii, a rămas și va rămaie, până la sfârșitul veacurilor. Dar... rău e că, rând pe rând, Biserica să aibă tot mai mulți și tot mai mulți din copiii ei cei duhovnicești, din copiii ei cei adevărați.

Într-un loc zice apostolul Pavel marile vorbe: »Nu știi că trupul vostru este biserică Duhului sfânt care locuiește în voi? (I Corinteni 6, 19) «Au nu știi că voi sunteți Biserica lui Dumnezeu și Duhul sfânt locuiește în voi?» (I Corinteni 3, 16). Ei bine! Tocmai »biserica aceasta« — biserică din noi — a slăbit și s'a stricat în surgereala vremii. Creștinii cei duhovnicești, au început deveni oameni lumiști. Din »biserica« lor a fugit Duhul sfânt și s'a așezat duhul acestei lumi. A fugit »porumbelul«

și s'au așezat ciorile păcatelor. Literă și lumea a omorât duhul. Așa că despore mulți creștini s'ar putea zice azi: voi sunteți biserică duhului veacului acestuia.

Și firește, odată cu aceasta s'a rezismit și Biserica. A slăbit și Biserica. Pentru că Biserica a formeză copiii ei cei vii, cel duhovnicești.

Aici intră rosturile Oastei și istoria Oastei. Noi ostașii Domnului, am fost învredniciji de Dumnezeu să ne cercezăce cu Duhul Lui cel sfânt. Un vînt cereșc și suflat peste noi și ne-e trezit la o viață nouă. O cincizecime a suflat cu putere peste noi și ne-a trezit la viața primilor creștini. Noi eram morții din vîlă lui Ezechil. Ne omorâse »literă« și păcatul. Și din moarte ne-a inviat suflarea Duhului sfânt. Duhul sfânt a făcut din noi frați și surori. Duhul sfânt a inviat între noi traiul și frățietatea primilor creștini. Duhul sfânt a făcut adeverătă minună cu noi.

Iar Biserica trebuie să se bucură de această revârsare, de această minună. Biserica să intărită cu această revârsare. Și tu nu potem încipi săd Biserica ar putea să urască și săd prigonească pe cei mai buni copii ai ei. Ne îngrozim și numai la gândul că s'ar putea împlini cele dela Ioan 9, 25: să fie alungăci cei ce strigă »orbi eram și acum vedem«.

Multe biruinje a făcut Oastea Domnului. Cea mai mare, eu socot că e lupta ce a dat-o cu litera. Din creștini de literă, am făcut creștini de duh. Din creștini de nume, am făcut creștini de faptă.

Și lupta aceasta, iubiti mei, nu e gata. Ea se dă cu furie. Căci satan, tot aici se învârtă. Ce săd Duhul din Oaste. Să fure miezul ca să rămâne găocile...

Iubiti mei! În frământarea de acum, eu văd bătălia între duh și literă. Mare bătălie se dă azi la punctul acesta: va birui Oastea, literă; sau va fi biruință de literă?

La punctul acesta cădem sau biruim. La punctul acesta va cădea Oastea sau va birui; va rămânea, sau va peri. Oastea va trăi și va birui numai până va sta sub sufletești și revârsarea Duhului sfânt. Când va sbrba »porumbelul« acesta. Oastea și-a sfârșit viața. Va rămânea în fața aceasta mai mult cu o »societate«.

Iubiti mei! Eu mulțumesc lui Dumnezeu că pe mine, un vas slab și nevrednic, m'a folosit Domnul în lupta aceasta. Și dacă în lupta aceasta, mi-am pierdut liniștea, mi-am pierdut averea, mi-am pierdut viața, nu-mi pare rău, ci dau slavă lui Dumnezeu, și până la ultima răsuflare voi lupta cu să birue duhul.

In școala apostolului Pavel am învățat, să-l apăr cu îndărjire pe Isus cel răstignit față de Ilera legii. Și până la sfârșit IL voi apăra. Și dacă în lupta aceasta mi-se va cere și prețul vieții — sunt gata să-l dau oricând.

Și voi striga mereu și pe frații mei dela fronturi, săd stea și ei până la sfârșit în lupta aceasta, făcând strajă cu toții în jurul lui Isus cel răstignit. Să nu ne fure satan pe Isus cel răstignit. Să nu-l perdem pe Isus cel răstignit,

Slăvit să fie Domnul! S'a trezit și »Samaria« noastră. Sufă cu putere Vântul cel ceresc și peste hotarele țărilor noastre. Prin poporul românesc, a început răsboi ceresc. Și dacă în acest răsboi ni se cer și jefie și suntem prigojni și urăji — noi să dăm slavă lui Dumnezeu și pentru aceasta. Ele sunt o mărturie că suntem cu adevărat pe câmpul de luptă al Domnului. Și vom lupta până la sfârșit pe acest câmp de luptă ca să dobândim pe urmă cununa vieții cei venițe.

Și acum, la despărțire, căteva cuvinte pe cari vă rog să le duceți și fraților de pe la fronturi.

Spuneți fraților, că »toate le pot în Hristos, care mă întăresc« (Filipeni 4, 3). Spuneți-le că »puterea mea în slăbiciune se adverește; am placere în slăbiciuni, în necazuri, în nevoi, în prigoane, în strămorări pentru Hristos, căci când sunt slab, atunci sunt tare« (2 Cor. 12, 10). Spuneți-le că »vă port pe toți în inimă mea« (Filipeni 1, 4), »vă am pe toți în inimă mea, pe viață și pe moarte și mă laud cu voi, bucuria mea (Filipeni 4, 1) și, pentru voi »sunt plin de mângâiere și îmi sădă inimă de bucurie în toate năcuzările« (2 Cor. 7, 4). Rugetă-vă pentru mine ca oră de către cei îmi deschid gura, să vorbesc cu înțârzneală, așa cum trebuie să vorbesc« (Efeseni 6, 20).

Spuneți fraților să nu fie îngrijorați de cele ce s'au petrecut aici. Să nu fie îngrijorați de judecata ce s'au făcut aici. Căci va veni odată judecata după dreptate și toți cei cu inimă curată o vor găsi bună (psalm 94, 14).

Domnul are grijă de copiii Lui, a Lui să fie slava, în vecii vecilor, am.

INVITARE.

Oastea Domnului din oraș Rădiuți, roagă pe toți frații ostaș să-i parte la serberea ce se va ține la Duminecă 7 Iulie, dimineață la biserică iar după masă în Casa Germană din localitate.

Scopul serbării este de a contribui cu căte o cărămidă la terminarea bisericii cătredale din Rădiuți, care stă neterminată de vre-o 4 ani. Veniți fraților, veniți surorilor cu toții la serbere.

Oastea Domnului din Rădiuți.

INVITARE.

In ziua de 30 Iunie, in comuna Bejan, jud. Hunedoara, plasa Deva, va avea loc o serbare ostașească. Rugăte pe toți frații și surorile din apropiere și din depărtări să-i parte că mai mulți.

Petrescu Nicolae, ostaș.

Cetăți și răspândi foia:

„Isus Biruitorul“

Cum a decurs aşazisul „al 4-lea congres al Oastei“.

O adunare ce va rămânea de pomină în istoria Oastei. — Fronturile au răspuns ... prin absența lor. — Au fost aduși abia 600—700 participanți și 5 steaguri ostășești. — S-au chemat în ajutor praporii și poporul din jurul Sibiului. — Încă odată s'a adeverit că ceeace Dumnezeu a împreunat, singur El va putea despărții.

Au trecut și Rusaliile din acest an. Pentru frații să-și facă o părtire clară și dreaptă despre ceace s'a petrecut în acest an la „adunarea“ din Sibiu, convocată prin L. S., dăm și noi unele amănunte. Din aceste amănunte se poate vedea ce a ajuns Prasnicul Oastei pentru unii.

In aşteptarea fraților, cu ţigările aprinse.

La trenurile ce veniau Sâmbătă după amiazi, studenții teologi din Sibiu sub conducerea păr. Secaș și păr. N. Popovici, așteptau sosirea fraților. Până la venirea trenurilor unii din teologi fumau, iar alții au pornit prigoană împotriva folii „Isus Biruitorul“, care era dată spre desfacere chioșcului de ziare din gară. Trenurile încep să sosească. Teologii aruncă ţigările jos, călcându-le cu picioarele și încep să cânte: ... Isus Regele cel mare ... și-a pus Oastea în mișcare ...

Sâmbătă seara.

În tot decursul zilei au sosit abia 50—60 de participanți străini. Seara s'a ținut o scurtă adunare în sala Academiei teologice. Îngrijorarea îi stăpânește vădit pe convocatorii adunării.

Duminică la sfânta Liturghie.

Înainte de amiazi cei veniți pentru adunarea de Rusaliu au luat parte la sfânta Liturghie. Era un singur steag, puținii ostăși se pierdeau printre orășeni. S'a slujit Liturghie arhierească, iar la predica nu s'a amintit nimic despre Oaste și adunarea ei.

In școala „dragostei“.

După terminarea sf. Liturghiei s'a ținut o scurtă adunare în sala Academiei, care s'a dovedit în anul acesta „foarte încăpătoare“. În timp ce păr. Neagu vorbea în sală despre „dragoste“, în curtea Academiei păr. Gh. Secaș, dădea dovadă despre „dragoste“ cel stăpânește. Si anume însotit de o ceată de studenți teologi, alunga în stradă pe unii frații ostăși „periculoș“ vezi Doamne, pentru liniștea adunării. Într-acei alungați amintim: fr. Igna, Belașcu, sora Maria Stanciu, Tili etc.

La adunarea de după amiazi: frig și îngheț.

Cu toate că afară era grozav de cald, adunarea de după amiazi, ținută în sala Academiei, a fost stăpânită de un inghet sufletește. Nicăieri o lacrimă. Nici un suflare aprins pentru Domnul. Totul rece și strein. Lipsea Duhul care aprinde. — Unii dintre cei cari s'au hrănit și au crescut din scrișul păr. Iosif au ridicat acum glasul împotriva lui. A fost o adunare de ură... În aceste momente ne întrebăm cu durere: Unde e marea adunare a dragostei din anul și anii trecuți? Unde e curtea Academiei cea plină de frații și aprinsă de duh? Unde sunt cei peste 30 de vorbitori din toate părțile țării, prin care se revârsa cu prisosinăț focul cel cercesc? Unde sunt cele peste 15 steaguri din ziua întâi cari adumbră capetele a peste o mie de frații ostăși? Căci acum vedeam în sala rece a Academiei numai un singur steag,

către 200 de ascultători și 7 vorbitori. Am lacrimat și ne-am zis: iată ce a ajuns prasnicul Oastei.

Din nou în „școala dragostei“.

Către seară adunarea s'a sfârșit. Puținii frații cari au venit pentru adunare erau găzduiți în localul Academiei. Un grup de frați de ai noștri voind să întâlnescă pe unii cunoscuți ai lor au încercat să intre în curtea Academiei să-i cerțeze. Înălțata în intrare au fost însă inconjurăți de studenții teologi și servitori cari nu i-au lăsat să intre. Ba au început vorbe urăte și batjocuri împotriva lor. Mai ales studenții teologi — și-au arătat toată „duhovnicia“ lor, împingând afară în stradă cu injurături și vorbe urăte pe frații. Cei din lăuntru vrând-nevrând au fost martori unei priveliști urăte. Si credem că acești martori nu mai puteau striga ca acei din anul trecut, plini de mirare sfântă: „Cât de minunate sunt lucrurile Tăie Doamne!“

Mă duc, nu m'ai pot sta.

Ca o urmare la cele petrecute iată ce a spus în drum spre gară sora Tobâlcea din Buzău, în seara primei zile de adunare din Sibiu: „Eu mă duc acasă, că nu m'ai pot sta. Aș avea timp, aș avea unde să stau, dar nu m'ai pot sta. Am văzut azi lucruri cari m'au desgustat. Mai ales ce au făcut teologii și păr. Secaș și Popovici. Aceasta nu e o adunare a Oastei, ci o adunare ca oricare altfel...“

Luni la sfânta Liturghie.

Cei veniți, i-au parte cu toții la sf. Liturghie. Par a fi mai mulți ca ieri. S'a slujit Liturghie arhierească. Totuși Catedrala era mai mult goală. Dar iată că încep a sosi grupuri mari de săteni incolonați cu prapori în frunte. Erau parohienii sibieni dela biserică din str. Lungă, din cartierul Trei Stejari, dela biserică de sub groapă, dela biserică din Gușterița, și din com. Șura-mare. Au pornit și din com. Turnișor o seamă de „ostăși“, dar n'au mai ajuns până la Catedrală, căzând pe frontul cele cărciume (în Turnișor n'aveam ostăși).

Spre sala Thalia: Incolonarea.

După ce se sfârșește sf. Liturghie cu vorbirea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, pr. M. Șerpolanu și prot. Turicu, lumea a început să iasă din catedrală. Steagurile sunt opuse pe treptele catedralei pentru a fi fotografiate. Ne apropiem și le cerem să se întoarcă. Sunt 13. Dintre acestea 5 sunt steaguri de ale Oastei, 6 (șease) sunt prapori de pela biserice din Sibiu, Șura-mare (de unde au venit sătenii tineri și bătrâni), precum și praporul dela Biserică Podeanu din București. Au mai fost apoi 2 steaguri ale Societății „Sf. Gheorghe“. Deci din totalul de 13 steaguri numai 5 au fost de ale Oastei. Si când ne gândim că anul trecut în ziua două de Rusaliu au fălătit 24 de steaguri ale Oastei, pe străzile Sibiului, cu amărăciune ne întrebăm: cine răspunde de situația aceasta jalinică?

O scoată.

În stradă se face incolonarea. Se formează 174 de rânduri a către

4 oameni, dând astfel *in total* 700 de oameni. În acești 700 intră și sătenii neostași dela Biserica din str. Lungă, dela Biserica din cartierul Trei Stejari, dela Biserica de sub groapă, sătenii din Gușterița, din Șura-mare și elevii dela școală de căntăre. Toți în grupuri mari, între cari se vedeau unii fumând și alții giulind. Numai restul au fost ostăși.

Table văduvite.

Ca și anii trecuți s'au făcut și acum table. Pe ele nu erau însă scrise nume de comune și județe ca în anii trecuți. Ci erau scrise diferite citate despre Biserică, de ex. „Cred într-o sfântă, sobornicească și apostolească Biserică“, „Oastea Domnului zid în jurul Bisericii“ etc. Afară de aceste citate mai erau scrise își și colo pe unele și nume de comune.

O întrebare...

Privind această coloană de 700 oameni alcătuită la poruncă, din lume străină de Oaste, strânsă în grabă, pentru a face față lumiei, ne înțebăm: Unde sunt cei peste 2500 de frați ostăși sosiți în anul trecut din toate unghiuile țării? Unde sunt cele 24 de steaguri? Unde sunt frații din Moldova, Bucovina, Basarabia, Muntenia, Oltenia, Banat, Bihor, și chiar din Ardeal? Unde sunt „nebunii“ pentru Hristos? Unde sunt „făclierii“ Oastei, cari au făcut sute de kilometri pe jos până la Sibiu? Unde sunt bicicliștii și tăcăunarii Oastei?

Unde sunt reprezentanții din anul trecut a celor 256 de comune din 46 de județe?

In sala „Thalia“.

Potrivit programului s'a ținut o adunare în sala Thalia. Adunarea a fost străbătută aproape toată vremea de un flor rece, neplăcut, dureros și strein. Ah, unde sunt înimile cele calde de frați și ochii umeli cari umpleau sala altădată... Unde sunt frații noștri mai mari, ofițerii Oastei, pe care îi cunoaștem și i-am văzut de trei ori în locul acesta „față către față“...

S'a cântat, s'a vorbit, s'a glumită a fost și râs... ca la o „adunare“ oarecare. — În toate acestea n'a fost Duhul... Erau numai frunze Duhul sta trist... Aici n'a fost adunarea Oastei Domnului — Nu!

Un cuvânt care a adus numai mânhire.

S'a trâmbițat prin foaia „Lumina Satelor“ că la această adunare se va lămurii și judeca în lumina „adevărului“, gresala „cea mare“ a „preotului căzut“.

Si au venit „unii“ să „vadă“ — că doar, doar se vor „convinge“ despre „adevăr“. Dar cu toate încercările de a se face „lumină“, în tunericul să așezat tot mai greu și mai rece. S'a simțit că acolo se încearcă îngroparea adevărului și stingerea unei lumini puse în stennic. De unde noi ne-am așteptat ca în „cuvântul mult trâmbițat“ să se lămuirească deschis toate chestiunile în legătură cu tulburarea de acum, nu s'a vorbit decât despre biserică, despre „vedenie“ păr. Iosif și s'a amintit iarăși despre „bucură“ tipografie.

Deci același „cântec vechiu din Lumina Satelor“. Iată de ce, cuvântul

tul Păstorului, în loc de mângâiere, a adus și de astădată mânhire pentru frații ostăși și bucurie postrăvnicilor.

A căzut o frunză?

Ce-i pasă pomului de ea!

S'a spus și acest cuvânt: „Biserica este ca un copac mare. Ce însemnează dacă o frunză a căzut... Dăm pământului ce-i al pământului... Ce însemnează că o frunză a fost luată de vânt... Noi cu Biserica și cu Oastea mergem mai departe... noi trecem mai departe... firește, peste frunza care a „căzut“...“

Noi știm că Păstorul „ridică“ pe oiaia cea „căzută“ și leagă ranele celei ce-a fost rănită...

Din Scripturi am auzit că Domnul nu leapădă pe nimeni și este îndelung răbdător cu toții.

Nici o nouătate...

Cei cari au urmat la cuvânt, n'au spus ceva nou. Si credem că nu gresim când spunem că s'a trecut cu ușurință peste chestiunile cari așteptau lămurire și precizare pentru viitor.

S'a vorbit numai despre legătura dintre Oaste și Biserică, lucru pe care l'am spus și-l spunem și noi.

În felul acesta a vorbit P. C. Sa Părintele Arhim. Scriban, apoi trimisul Episcopiei din Oradea p. r. prot. Magier, trimisul Episcopiei din Arad p. Feleaz. Trimisul Mitropoliei din Chișinău, păr. Grosu, precum și păr. Alexandrescu—Șărânga, păr. Șerpolanu dela biserică Podeanu—București, păr. Moța, pr. Gh. Secaș și Dr. Suciu-Sibianu.

Au mai vorbit și doi ostăși V. Șerban din Veștem și Radu din Deva, cari au spus că nu se despart de Biserică. Lucru care ne bucură și pe noi.

Cu aceasta adunarea din sala Thalia a luat sfârșit.

Adunarea de despărțire.

Luni după amiazi s'a ținut adunarea de despărțire în sala Academiei teologice. Flind de față nici 200 de participanți, au cuvântat 6 vorbitori. Lucru însă de însemnat aici este: păr. Gh. Secaș „a arătat“ în carne și os pe vestita „soră din Poiana“ Dar noi și acum o spunem sus și tare că „sora din Poiana“ e „făcută“. Vom reveni cu amănunte interesante.

În toate acestea tragem următoarele concluzii:

1. La apelul ce s'a făcut, fronturile au răspuns solemn... prin absența lor, ca un răspuns că nu aprobă scoaterea părințelui Iosif din Oaste.

2. Așazisul, al 4-lea congres al Oastei, a fost o mică adunare regională (îngroșată cu poporul din jurul Sibiului), despre care nici pe departe nu se poate spune că ar fi reprezentat Oastea Domnului, și mai ales din întreaga țară.

3. S'a adeverit încă odată că ceeace a împreunat Dumnezeu (legătura sufletească dintre ostăși și păr. Iosif) — numai El singur va putea desface.

4. S'a văzut pe liceul Oastei când ea nu va mai fi UN VOLUNTARIAT de preoți și laici.